

Živeo jednom momak kome je sve išlo kao po loju. Novca mu nikada nije falilo, jer je posedovao čarobnu kesu uvek prepunu para. Nikada mu nije nedostajalo ni hrane, jer je bio vlasnik čudotvornog čaršava na kome bi se zgomilala hrpa najprobranijih jela čim bi ga prostro. Uz kesu i čaršav sobom je nosio i magični šešir. Zahvaljujući šeširu čim bi počeleo da se nađe na nekom mestu on bi se tamo i našao.

U jednom, ipak, beše ubog: nije mogao naći sebi ženu, a već je uveliko zašao u godine kada je valjalo obrazovati porodicu. Stoga je bio neraspoložen i utučen. Najposle se doseti da zaželi za ćenu najlepšu princezu na planeti. To pomisli i zatekne se u nekoj dalekoj zemlji čiji je kralj imao zbilja najkrasniju kćer od svih ženskih čeljadi koje je mladić do tada video. On se htjede smesta privenčati s njome, no ona ni da čuje - beše naročito gorda i ponosna. Upoznavši prkosničku narav prencezinu mladić zapade u očajanje. U ćudi ćovećijoj je da sve više želi ono što ne može imati, pa se tako i mladić stade sve većma zaljubljevati u goropadnicu. Smišljajući kako da savlada njen prkos, jedno popodne metnu na glavu svoj magični šešir i krenu u dvor da se, tobože, oprostí sa njom. Kada mu je kraljevska kćí pružila ruku on glasno reće:

- Želim da se nađemo daleko odavde, na suprotnom kraju sveta!

Šešir je učinio svoje i odista ih preneo na drugi kraj sveta, u gustu šumu, pod jedno stablo. Na to se princezarusplaka i uze ga moliti da je vrati u rodnu zemlju. Za nagradu mu je nudila hrpu zlata i bisera iz oćeve riznice.

- Nikakvo blago mi nije potrebno, imam novca dovoljno! - odgovori mladić i protrese svoju čarobnu kesu u kojoj su zvećali dukati.

Princeza mu zarim ponudi i da bude uslužen najboljim jelima i vinom za kraljevskom trpezom.

- Ni u hrani ne oskudevam! - odvrati on i izvadi čudotvorni čaršav na kome se istog momenta naređaše takvo mirisna i sveža jela da to beše milina za videti.

Budući da je prinzeta ogladnela oni uzeše ručati, a kad su svršili sa obedom ona ga zamoli:

- Pogledaj kako su krasne one crvene jabuke na grani iznad nas. Budi dobar, pa mi uzberi jednu.

Mladić se lakoverno uspuže na drvo. Čudotvorni šešir sleti mu sa glave i pade kraj princezinih nogu. Ona ga dohvat, a s njim i madićevu kesu i čaršav. Stavivši šešir na glavu princeza pomisli kako bi bilo lepo da se nalazi kod kuće u vlastitom dvorištu, i u tom trenu se stvori tamo

Neoprezni momak se lupi po čelu i uze smišljati šta mu je sada činiti. Usput zgrabi jednu od jabuka s voćke i zagriže je. Istog maha oseti kako mu nešto neobično izrasta na čelu. Dobro se opipa i užasnu: na njegovoj glavi behu izrasli rogovi ko u jarca.

- Sad mi je sve jedno ili ne! - promumla i nastavi da zalogaji jabuku.

Najednom iščeznuše rogovi sa čela kao da ih nije ni bilo.

- Nisu ove jabuke tako loše - zaključí i krene putovati u nameri da se vrati u princezinu zemlju.

Putovao je mesecima i mesecima, kroz mnoge vrleti i nepristupane pustoši, prebrodio vijugave reke i nemirna mora, noćio u gradovima sirotinjskim i carskim da bi naposljetku dospeo do princezinog prebivališta.

Bila je nedelja. Mladić doznade da je princeza u crkvi, preruši se u trgovca prodavca jabuka i sede ispred hrama.

- Kupite, o kupite damaskine jabuke! - vikao je mladić.

Kraljeva kći, izašavši iz crkve, pošalje sluškinju kod trgovca da se raspita o robi koju prodaje.

- Prodajem jabuke iz Damaska. To nisu obične voćke, svakom ko ih proba daruju pamet i lepotu.

Sluškinja ispriča gospodarici o jabukama i ova je pošalje opet trgovcu da pazari nekoliko.

Princeza zagriže jabuku i na čelu joj izbiše rogovi.

U kraljevskoj palati podiže se takva larva i kuknjava kakvu ni najstariji podanici nisu pamtili. Nagrđenu princezu zatvoriše u sopstvene odaje gde je neprestano lila gorke suze da je čitave potoke mogla ispuniti. Kralj izdade proglaš i pozva sve vidare da pomognu njegovoj mezimici. Pošto oni ne uspeše ukloniti rogove princezi kralj shrvan beznađem obznani da će svako ko to uzmogne učiniti dobiti nju za ženu i pola države u miraz. Tada od kojekude stadoše dohoditi najznačajniji lekari, ali leka nije bilo.

Jednog dana nekakav lekar iz inostranstva zatraži da s princezom ostane nasamo kao uslov za njeno izlečenje.

Prepoznavši mladića kraljeva kći pocrvene i ustuknu pred njim.

- Ne plaši se. Ako te izlečim, hoćeš li biti moja nevesta?

Princeza se nije dugo dvoumila. Odmah pristade.

On joj dade da pojede jednu od čarobnih jabuka i njeni rogovi se prepoloviše.

- Nemoćan sam izlečiti te sasvim dok ne budem dobio moju kesu, čaršav i čudesni šešir.

Ona ne časeći podade mladiću što je iskao. On joj dade još jednu jabuku. Kad je pojela njeni rogovi postade sasvim sićušni.

- Ne mogu te potpuno rešiti rogova dok mi se ne zarekneš na vernost.

Princeza mu dade reč. Zauzvrat dobi i treću jabuku i čim je griznu čelo joj postade glatko kao led na glečerima. Sijala je još većom lepotom nego ranije.

U dvoru nastupi nepojmljivo oduševljenje i veselje. Naložiše slugama da otpošnu pripreme za kraljevsko venčanje. Na svadbu se sjatiše kraljevi priljetelji s raznih strana. Točilo se vino iz kraljevskih podruma i obrazi se zajapuriše toliko da su mogli otopiti večni sneg Dalekog Severa. Svati se dugo nisu razilazili, a ko zna, možda se i dan danas vesele.